Ч. 95 Субота 1 (13) мая 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — „Slov. Narod“ о Чехах. — Справа угоди з Угорщиною. — Справа Драйфуса. — З Судану. — Конець дипльоматичної афери в Білграді).

З Відня доносять, що посли: Бернрайтер, Функе, Перґельд, Праде і Шлезінґер з'їхали ся були кілька днів тому назад в Празї для наради над установленем жадань Нїмцїв в Чехії. Незадовго мають з'їхати ся мужі довіря всїх партий опозицийних.

Словіньска ґазета Slov. Nar. виступила остро против Чехів. Заговоривши про маюче відбути ся засїданє екзекутивного комітету правицї каже она так: Ческі ґазети доказують, що на конференциї екзекутивного комітету правицї будуть Чехи мати рішаючий голос; они як би хотїли тим заедно казати, що представителї инших народностий можуть лиш прислухувати ся, як правительство переговорює з Чехами. Становище Чехів єсть длятого сепаратистичне. Они не журять ся язиковими відносинами в инших краях, лиш дивлять ся на свої. З тим становищем Чехів і їх бажанем, щоби прочі члени екзекутивного комітету були лиш статистами, не можуть погодити ся ґазети инших народів, бо справу язикову в Австриї можна залагодити лиш при увзглядненю всїх народностий.

В справі угоди з Угорщиною пише віденьский N. W. Tagblatt: Не зрадимо великої тайни, коли скажемо, що в миродайнім місци бажають конче того, щоби угода з Угорщиною була як найскорше залагоджена, так, щоби она ще до місяця липня, отже до того часу, в котрім Є. Вел. Цїсар виїздить звичайно на відпочинок до Ішль, була передискутована в угорскім парляментї; а що та угода має бути в Австриї оголошена при помочи §. 14 то також не нова річ; але нова річ була би, як могло би правительство для тої угоди узискати ухвалу парляменту. Над тим надармо би хтось собі голову ломив.

Pesti Naplo говорячи о послїдних нарадах міністрів в Будапештї каже: З півурядового комунікату виходить, що на конференциї міністрів не ухвалено нїчого такого, чого серед істнуючих обставин не можна би було сподївати ся. Длятого то пуста фраза, коли хтось каже, що будуть ще вести ся дальші переговори, бо на всїлякі клопоти ґр. Туна нема в угорскій кухни полїтичній нїякого лїку. Нехай австрийске правительство зробить насамперед лад в своїх домашних справах а тогди буде можна і угорску угоду вивести на чисту воду.

Справі Драйфуса все ще не видко кінця, хиба що вість, яку подає „Echo de Paris“, єсть правдива; в такім случаю вирок трибуналу касацийного був би оголошений аж дня 1 червня. Згадана ґазета доносить іменно, що Балльо-Бопре предложить дня 20 с. м. справозданє, публична розправа розпічне ся дня 29; дня 30 поставить прокуратор державний свої внесеня а дня 31 виголосить Морнар свою річ. Вирок буде виданий 1 червня. Після инших ґазет буде вирок виданий аж дня 4 червня.

До Times доносять з Каїра: Сірдар Кічнер-паша постановив отворити Судан для торговлї без нїякого обмеженя, скоро лиш буде побудована зелїзниця до Хартуму, що має настати у вересни. Заграничні товари мають бути вільні від всяких оплат винявши невеличку оплату вписову в Вадіґальфа. Европейцям буде вільно купувати там землї.

Дотеперішний росийский посол в Білградї Шадовский, котрий по звістній авантурі, котрою оскорбив короля Міляна, виїхав за урльопом до Росиї одержав остаточно димісию а на єго місце іменований послом в Білградї А. Н. Стааль, близкий свояк росийского амбасадора з Льондону. З сеї причини настала в Білградї велика радість, бо іменованє Стааля уважають там загально за ознаку настаня добрих відносин межи Росиєю а Сербією.

Новинки.

Львів дня 12-го мая 1899.

— **Перенесеня.** II. Міністер судівництва перенїс старшого радника рахункового, начальника департаменту рахункового при висшім судї краєвім в Кракові Николая Мацїлиньского на таку саму посаду до Львова.

— **Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого** др. Тхоржницкий вернув з візитациї судів і обняв урядованє.

---

4)

В БОРІ.

(З польского — Адольфа Диґасиньского.)

(Дальше).

— Певне нїс убиту зьвірину і сховав єї де в корчах — погадала панна Леонтина на вид лежачого Киянки, здержуючи Ясмина. Однако дармо силувала ся добути слово з уст поблїдлого і дрожачого зі страху чоловіка. Вкінци приклакала пса і почала передирати ся через корчі до свого коня; однако ледве уйшла кільканайцять кроків, коли Ясмин страшно наїжив шерсть на карку і почав проймаючо ворчати. В невеликім віддаленю побачила тепер страшний образ: Горлач, покинений Киянкою, лежав простягнений на земли в калужи власної крови. Хоч чувство хоробрости не було чуже для панни Леонтини, однако задрожала на вид чоловіка, вючого ся в болях, і на гадку, що в тім місци допущено ся очевидячки страшного злочину. Пригадала собі перестрах Киянки, слїди крови на цїлім тїлї і мороз перейшов по нїй. Але першою річию було несенє помочи терпячому. Горлач, здавалось, був байдужий на всьо, що довкола него дїяло ся і віддихав тяжко, якась мрака прислонила єму очи, а на лице падала тїнь смерти.

— Де ти ранений, нещасливий чоловіче? — спитала зворушена дївчина.

Горлач отворив понурі, замрачені очи, вдивив ся в хороше, лаґідне лице Леонтини і немов би єму полекшало з трудом піднїс руку вказуючи на груди та на ребра, а відтак з напруженем всїх сил тихо простогнав:

— Най мене пан....на ра....ту....ють. Бог вам на....горо....дить....

— Я стрітила тут в лїсі перед хвилею чоловіка, що вже утік, чи то твій убийник?

Селянин, заперечаючи, потряс головою; видко було, що не міг говорити.

Не було богато часу до страченя; Леонтина зрозуміла, що повинна вертати до дому, коли хоче принести поміч нещастному; Горлача треба було перед усім забрати з лїса і перенести до хати. Свою гадку сказала єму в коротких словах і побігла до коня, котрого полишила під деревом; однако дармо єго глядала, лїс немов пожер єго.

Недалеко Майхер і Янкель саме перевязували рану Ґузика, коли нараз учули иржанє коня. Провідник злодіїв, хоч дуже терпів, перший кинув здогад, що то мусить бути котрийсь з коний украдених в ночи і що було би дуже добре привести єго.

— Лекше нам буде видобути ся звідси і ночи не стратимо дармо.

Майхер виповнив бажанє Ґузика і до табору привів коня з дамским сїдлом, що злодіїв дуже дивовало. Янкель значучо кивав головою і сказав:

— В тім щось злого!.... Певне глядають нас по лїсї; панна з Орлової Волї мусить бути близько.... Всьо менї здає ся, що я чув перед хвилею голос пса.... Треба утїкати.

— Може зловили Киянку і Горлача? — додав Майхер.

— Ну, то що робити? Чого пусте балакати? Треба утїкати як найскорше! — сказав Янкель, котрому здавало ся, що має вже погоню за собою.

Стало на тім, що Янкель на кони відставить раненого ватажка в глубокі лїси, до так званої Забраньскої Буди, а Майхер най ратує ся, як може. Що урадили, то й зараз зробили.

Коли Леонтина вернула домів, зворушена тими подіями, мала бодай ту потїху, що застала вже в стайни Аталянту і Пироля. Однако скоро знов прибула до лїса, аби забрати звідси раненого Горлача, злодій вже не жив. З панною Стройомирскою явив ся в лїсї також і стрілець Марко Зазуля. Той уважно приглядав ся помершому, оглянув єго рани і сказав:

— Ого, то була також не аби яка птиця!.... За людску кривду Господь єму заплатив. — Відтак додав: — Най спочиває з Богом.

— Що ви гадаєте, Марку, що значить той злочин нинїшної ночи? — спитала Леонтина.

— Нїчого иншого, лише то, що Горлач украв наші конї нинїшної ночи; за то можу головою ручити. Були тут з ним і инші злодії, було пять або шість хлопа.... І не він один втратив житє.... Нинї тут в борі дїяли ся страшні, давно небувалі річи! Я оглянув слїди; крови людскої всюди повно, ще не присхла, хоч то вже майже полудне. Але хто до них стріляв?.... Хто сьмів зачепити шайку Ґузика?... Він, хиба лиш він, нїхто инший!

— **Торжество вступленя Впреосьв. Юл. Куіловского на митрополичий престол** не відбуде ся в червни, як первістно доносили деякі ґазети. Впреосьвященний перебуває тепер в Пенадовій коло Перемишля і жде на преконізацийний декрет з Риму, що може бути виданий або в консисторі під личним проводом Папи, або в дорозї breve. Той декрет мав бути виданий в консисторі дня 25 цьвітня с. р., але в наслідок недуги Папи, консистор відложено і тому справа проволікла ся. Доносять, що консистор відбуде ся імовірно в липни або в серпни, в наслідок чого торжественне вступлене на престол нового Митрополита відбулось би з початком осени. Преконізация о. Шептицкого на епископский престол в Станиславові може відбути ся аж по уступленю Впреосьв. Куіловского.

— **VII-мі загальні збори товариства взаімних обезпечень „Днїстер"** відбули ся вчера — по богослуженю — в великій сали „Народного Дому. Збори отворив віцепрезидент товариства радник п. Кузьма і покликав на секретаря проф. П. Огоновского, а до справдженя протоколів пп. Ів. Вертипороха і проф. Іл. Кокорудза. Подав також до відомости, що явило ся потрібне число членів і заступників (71). Прибув також правительственний комісар радник Намістництва п. Гут. Др. Стеф. Федак відчитав протокол з торічних загальних зборів, а на внесене п. Кузьми принято протокол до відомости. Відтак др. Савчак, реферуючи справоздане дирекциї і ради надзираючої, передовсім почтив память померших членів: президента товариства кардинала Сембратовича і заступника президента о. Алекс. Тороньского, а присутні повстанем з місць віддали честь памяти покійних. — Відтак на внесене адв. Рожанковского увільнено дра Савчака від читаня справозданя. Над сим справозданем розвинула ся довша дискусия. Потім збори приняли подане дром Кормошом справоздане комісиї ревізийної за рік 1898 і уділили дирекциї абсолюторию. Збори приняли реферроване дром Федаком внесене ради надзираючої: а) в справі розділу надвишки доходу 14.287 зр. 55 кр. і б) в справі винагороди двох вибраних членів дирекциї, їх заступників і трох членів комісиї ревізийної. По короткій дискусиї приступлено до льосованя 90 листів удїлових. Відтак приступлено до виборів 6 членів ради надзираючої на 3 роки, 5 заступників на 1 р к і 3 членів комісиї ревізийної і одного заступника на 1 рік. До голосованя приступило присутних 54 членів і делеґатів (прочі з причини спізненої пори розійшли ся). Перед послідною точкою дневного порядку (т. є. інтерпеляциями і внесенями членів) оголошено результат виборів: До ради надзираючої увійшли пп.: др. Мих. Король в Жовкви, о. крилош. Мирон Подолиньский з Перемишля, проф. Володимир Шухевич зі Львова, Йос. Онишкевич нотар у Львові і о. Ів. Негребецкий парох Залїся. — Членами-заступниками ради надзираючої вибрані пп.: Йос. Гапинчак інжинер зелїзниць державних у Львові, о. Євг. Гузар катихит у Львові, др. Ом. Калитовский професор рускої ґімназиї у Львові, Кость Паньківский і Григ. Врецьона. — До комісиї ревізийної увійшли пп.: Юл. Січиньский радник дирекциї домен і лісів у Львові. Ем. Куницкий официял дирекциї скарбу і Йос. Хлопецкий ревідент рахунковий дирекциї скарбу у Львові; заступником п. Григ. Щирба директор товариства задаткового в Яворові.

— **Засуд лихварів.** В Золочеві відбула ся сими днями розправа против кількох лихварів, котрим прокуратория закинула по кількадесять случаїв грубої лихви. По переведеній розправі засуджено: Рубина Розенберґа на 5 місяців арешту і 800 зр. кари, Шулима Рота на 8 місяців арешту і 1.200 зр. кари, Йосля Даппіґера на 15 місяців арешту і 1.500 зр. кари і Овідія Кляйна на 16 місяців арешту і 2.000 зр. кари.

— **Нещастє в церкві.** В Іспанії в місцевости Бурго де Осма в провінциї Сорія завалив ся оногди в часї богослуженя в переповненій церкві хор, на котрім було кількадесять осіб. Настав страшний переполох. Кільканайцять осіб є тяжко покалїчених, а кількадесять легко.

— **Місточко Ґурагумора** на Буковині вигоріло до тла. Згоріло вже 200 домів, між ними староство, суд, почта, школа, церков і приходство. З причини вихру пожар, котрого ще не угашено, грозить поблизьким лїсам. В користь погорільців заряджено ратункову акцию.

— **Божевільний убийник.** В Одесї в приступі божевільства один росийский урядник напав оногди з молотом в руці на свою родину в ночи, коли спала. Пятеро своїх дїтий поубивав тим молотом, а жінку смертельно покалїчив.

— **Помер** о. Александер Петрович, парох в Камени, калуского деканата, дня 6 мая с. р. в наслідок удару серця в 59-тім році житя а 35-ім сьвященьства; — о. Теодор Стадник, парох з Дичкова, дек. терношільского, в 59-ім році житя а 30-ім сьвященьства.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 12 мая. Вчера відбула ся нарада цїлого кабінету під проводом ґр. Туна.

Берлин 12 мая. Шведский король Оскар зложив вчера довшу візиту канцлєрови кн. Гогенльоге, а відтак конферував з міністром справ заграничних Більовом.

Ріка (Fiume) 12 мая. Дня 30 с. м. прибуде тут анґлїйска ескадра, зложена з 18 кораблїв воєнних, а з сеї нагоди відбудуть ся тут торжества, на котрі приїде Архікн. Стефан і адмірал Спавн.

Париж 12 мая. Депеша ґубернатора з Джібутті заперечує вість о убитю капітана Маршанда.

Льондон 12 мая. До „Times" доносять з Каіра, що 260 дервішів з табору каліфа з великим числом женщин і дїтий піддало ся командантови анґлїйского парохода, курсуючого на Білім Нілю.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістки.

— В Молодькові, почта Надвірна, потреба дяка, річ свою основно розуміючого, з добрим голосом, безженного. Платня 50 зр. і хата. Село числить 1000 душ.

— Костух? — спитала Леонтина.

Зазуля мимохіть оглянув ся і зробив рукою рух, якби хотів перехрестити ся; відтак додав тихо, немов би сам до себе говорив:

— Звідки він міг до них стріляти?

— Як звідки? О що вам іде?

— Я найшов місце, де стояли в ночи привязані конї; знаю, в котрім місци були злодїї, пересьвідчив ся, що пили горівку, їли хліб і сало; найшов сукно від двох вистрілів; бачив на дереві знаки від таких сіканців — тут Марко показав величину куль на пальци — а не можу віднайти слїдів чоловіка, що стріляв. То були добрі вистріли, крови по них вилило ся богато.

— Дивна річ! — говорила Леонтина! роздумуючи над тими подіями.

— Знаю, що хтось сидів в корчи під лїсом, чатував Бог знає на що... Чи повірять панна, що я не найшов слїду людскої стопи?... З корча він не стрілив би до тих людий, а до того кулї пішли не звідтам; видко то по деревах... В голові менї перевертає ся, як то могло бути. З такого Горлача буде в пеклї добра утіха; ну, а як ще убив Ґузика, то вже хиба Люципер добре єму за то заплатить!...

— Алеж Марку, пекло лише тодї тішить ся, як злї люди жиють на земли!...

— А хто то може знати, прошу панни! Най їм Господь простить всї гріхи; але допекли они людям. Всї вовки з тих лїсів за сто лїт не нароблять тілько шкоди, кілько наробив сам Ґузик за один рік.

— Ну, але як єго забили, треба віднайти тіло; всеж то чоловік і повинен бути похований.

— Найдуть ся, найдуть! — крикнув Зазуля. — Як ми о то не постараємо ся, виправлять єму в ночи красний похорон вовки і лиси... Будуть там і сьвічки і музиканти.

По хвили стрілець знов додав:

— Але звідки він міг до них стріляти?

Нараз роздав ся по лїсі оклик:

— Гоп, гоп!... Стасю!

І знов залунало:

— Гоп, гоп!

Леонтина і стрілець побачили в віддаленю женщину, як скоро бігла стежкою.

— То Марцика, божевільна! — сказав Зазуля.

— Нещастна! — шепнула панна Стройомирска.

Женщина ішла просто до них, вимахуючи неспокійно руками, лице і руки мала сморнїлі, з під брудної хустки, накиненої на голову видко було помотане в неладї волосє. Оминула по дорозї стрільця, якби єго не виділа і підійшла до Леонтини, вдивлюючи ся в неї диким, блудним поглядом.

— Війна, панно! — крикнула — війна! Нинї в ночи стріляли тут по лїсі.

— Вам лиш так здаєть ся, Марцисю; не було тут ніякої війни — сказала лагідно панна Леонтина.

— Повідаю паннунци, що була! Він знає, що тут була війна — і показала пальцем на Зазулю. — Ой, забили менї єго!... Забили!

З тими словами почала плакати.

Леонтина приступила до бідної женщини, обіймила єї голову і успокоювала нещасливу.

— Убили мого Стася на війнї, вже єго не побачу, паннунцю! — плакала женщина.

І дальше побігла стежкою, та кликала якимсь дивним, хрипливим голосом!

— Стасю!... Гоп, гоп! Стасю!

А відгомін відбивав той голос далеко в борі.

VII.

Багно Тритва.

Не одно єсть багно в Орловій Воли, але лише одно славне. Тягне ся оно далеко за селом, а по обох сторонах дороги, котра творить високу греблю, розділяючу багно на дві части. При вїздї на ту греблю, від сторони лїса стоїть пуста коршма, деревляний будинок, почорнїлий від старости, з крівлею цїлком подіравленою, порослою тут і там брудно-зеленим мохом. В день цьвірінькають тут воробцї цїлими стадами; дїти їх пищать в гнїздах, якби їх наймив; під окапом гнїздять ся за пан брат з воробцями цїлими громадами ластівки, а перед порогами тої пустки вигрівають ся на сонци чубаті берегульки та купають ся в порсї разом з воробцями. О смерку знов і в ночи довкола пустої коршми роїть ся множество лиликів, а на розваленім комині пересиджує сова.

Ту коршму, греблю і багно називають всї Тритвою. І та Тритва має подібно як бір свої власні повірки і леґенди.

Старі люди ще живо оповідають, як на греблі мали колись стрітити ся два ворожі відділи кінних лицарів; одні другим не хотїли зійти з дороги і звели тут з собою страшенну борбу: сильнїйші виперли слабших на багна, де тї послїдні найшли смерть всї до одного. Живуть в Орловій Воли старі баби, що як розбалакають ся, то розказують, що такий а такий чоловік вже нинї небіжчик, бачив колись там о півночи виходячих з під води, чи з під землї лицарів; они ставали на греблі, уставляли ся в ряд і як кури запіли, зникали знов в багнах, розплинали ся в білих мраках. Чи тому вірити, я не знаю. Бо деж на сьвітї нема таких сплячих під землею лицарів?... Отже хиба вірмо.

Инші знов перекази снують ся коло старої коршми. Мав тут мешкати колись якийсь страшний коршмар, чоловік лакомий на гроші і залюблений в розбоях. Оповідають, що під фундаментами тої пустки можна би віднайти не один череп, не один людский кістяк, а кажуть що суть і такі, котрі здалека чують людску кров. Словом, на сьвітї, де діткнутись, всюди память морду, спомини знищеня. А те-

— Писар громадский хоче познакомити ся з писарем на теперішнім курсі у Львові, і просить о ласкаве надіслане адреси до п. С. Авдиковича в Глядках, послідна почта Глубочок великий.

— В посесию або в заміну за реальність, положену в містах: Львів, Стрий, Самбір або Перемишль, віддае ся більшу реальність, положену в Задільску, в Турчаньскім повіті, послідна почта Завадка коло Сморжа, стация зелїзниці Сколе. Та реальність може бути віддана в посесию зараз на 3 до 6 літ, за річний чинш 1000 зр. платний після умови, місячно, чвертьрічно або півр чно. Поля добре справлені, хоч гірскі, більшість орного, луки і пасовиска; есть де удержати до 100 штук худоби. Будинки добрі і помістять ту худобу. Хто би наймав, може закупити зараз у властителя весь живий інвентар і всї знаряди господарскі. Під зиму засіяно жито; під ярину поля погноені і оре ся уже. Зерна всякого есть на місци в шпихлїри до закупна і сїна до волї. Наймаючий міг би мати і побічні доходи, н. пр. добру писарку на кілька сіл, аґентуру „Днїстра". Близші вісти подасть Ісидор Пасїчиньский в Задільску, послідна почта Завадка коло Сморжа, стация зелїзнича Сколе.

Торгов. в Наг. К. Яг.: Зелїзні товари именно такі, як цьвяхи і т. п. найлїпше би Вам спроваджувати від львівских купців, як н. пр. Ант. Гальский, площа Марияцка, ч. 9., П. Хшонстовский, площа Капітульна, ч. 1. або J. Schuman, площа Бернардиньска, ч. 14, бо спроваджувати безпосередно з фабрик годі, а від віденьских гуртівників так само не оплатить ся, позаяк фрахт богато би коштував. Такий товар, як всілякого рода ножі, особливо ножики до тютюну, ножі господарскі, пускала, бритви і т. п. найлїпше побирати від фірми: Ів. Лаврук, ул. Боімів, ч. 3. Як би знайшло ся богато крамарів, що хотїли би побирати всїлякі товари, то було би добре порозуміти ся з п. Лавруком, а гадаемо, що він би тогди охотно взяв ся до посередництва і став би для них гуртівником. — **Володимир з Попелів:** Нехай лиш кождий по свому віддае честь Господу Богу, а вже буде добре То не по християньски змушувати когось, чоловіка не то вже иншого обряду, але й иншої віри, щоби він разом з нами обходив наше сьвято. Атже й Ісус Христос та его ученики не примусом але силою правди і любови ширили слово Боже. А що би Ви сказали на то, як би Вас хтось силував обходити н. пр. латиньске сьвято, коли би Ви знайшли ся в громадї латиньского обряда? Не вжеж би Ви свій обряд, свою віру так мало цінили, що зараз перейшли би на латиньский обряд? Та й право не змушуе нікого до сьвяткованя сьвята иншого обряду або иншої віри. Длятого не можна змусити жида, щоби він в наше сьвято не возив свого збіжа, не різав сїчки, не рубав дров і т. п. Лиш в такім случаю, коли би ісповідник иншої віри умисно робив щось такого, чим хотїв і міг би оскорбити чувство релїґійне людий иншої віри, або що робило би які перешкоди при виконуваню якихсь релїґійних функций — коли би н. пр. хтось підчас богослуженя в церкві або підчас процесиї хоч би й на власнім обійстю але близько церкви викрикував та вигойкував, робив якусь таку роботу, котра перешкоджувала би богослуженю, і т. д. — то можна би его потягнути до одвічальности. — **Вітка бозу:** 1) На опалене нема иншої ради як лиш через якийсь час не ходити на совце і вітер а від опаленя можна устерегти ся ослонюванем лиця ширококрисим капелюхом, парасолькою і воалькою а також пудрованем лиця. — 2) Повісти „Бен Гур" вже не маемо. — 3) Як би відзвичаїти мужа від питя напитків? — Найбільше помагае сильна воля. Може бути, що муж прочитае отсе Ваше питане, побачить Вашу журу і Ваше горе, котре Вас аж змушуе шукати для него поради, зміркуе кілько то нещастя і лиха наводить на чоловіка, на его родину, ба й на цілий нарід надмірне пите напитків, і серце его заболить та він здобуде ся на таку сильну волю, що остаточно відвикне від питя. Впрочім могла би помогти довша систематична курация, але у нас нема таких заведень, де би лїчили алькоголїків. — 4) Частий виплив крови з носа можна здержати полоканем носа студеною стоялою водою. Скоро кров пустить ся, треба полокати ніс сьвіжим соком з цитрини, або водою з галуном. Коли би кров сильно текла, треба положити ся і покласти на ніс і чоло студений оклад з леду (лід в ґумовім мішочку). — Чи хмелем добре мити волосе, того не знаемо; кажуть, що добре. Навіть кажуть наливати цьвіт хмелю оковитою а відтак тою оковитою натирати голову; то мае помагати від випаданя волося. Ми під сим взглядом не маемо практики. — **Нещасливий у Львові:** Видко з того, що поронене мусїло наступити з якоїсь иншої причини, а не з купели; найскорше буде, що жінка подвигнула ся якимсь тягаром. Ну, що було то було, а тепер старайте ся о го, щоби жінка прийшла до сил і коли би потреба, постарайте ся о поміч лїкарску. Найлїпше удайте ся до дра Сельского ул. Академічна ч. 8. — **Читач від Станїславова:** 1) На лишаї і прищі на лици годї щось Вам радити, бо треба би знати якого то рода лишаї і прищі; не знаючи того, можна би Вас загнати ще в більшу недугу. — 2) Можна, але на курс приготовляючий. — 3) В школї рільничій в Бережници можуть сини господарів одержати безплатне місце. Прочитайте собі оповістку в ч. 83 „Народ. Часоп." з дня 14 (26) цьвітня с. р. в рубрицї „Господарство" межи вістями господарскими. — **В. Л. в П.:** Зачнемо від другого питаня: Що булоби, як би учитель убрав ся в реверенду, чи була би кара чи ні? — Кари не було би ніякої, бо то ніяка провина, але до школи би не пустили, ба, ще й могли би відставити на Кульпарків, бо сказалиби, що то чоловік несповна розуму. Чи Вас, чоловіка 32-літного, жонатого, батька двоїх дїтий приймили би до семінариї? — се таке питане, на котре мабуть і сьвітла гр. кат. консистория не могла би відразу дати відповіди, а не то ми. Не дивуйте ся, що ми в сім напрямі не розвідували ся і не даемо Вам докладної інформациї; то ще далека перспектива і Вам насамперед треба би, як ви самі кажете, вступити до 8-ої кл. ґімназ. та здати матуру. — Іспиту на катихита очевидно не можете робити, бо Ви прецї не сьвященик. Послухайте лїпше нашої ради і держіть ся вже стану учительского, а щоби він Вам став ся приятнїйшим, учіть ся і самі господарства, робіть богато в городї, та учіть відтак і других. — **Н. Н. в Ж.:** Льос не витягнений анї сего року анї давнїйшими роками. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

перішне жите ніби веселїйше, ніби більше в нім щастя!

Тритва як багно, то збірка кількох потоків, які тут впадають, розливають ся, а що крізь греблю вода лиш слабо може перетїкати, то розпливае ся довкола або всякае в землю. Багно мае вид понурий: чорні островцї сторчать як голови, на котрих порастае чуприна твердої трави або тростини; також під водою видко дно чорне, немов би там були лиш самі нащадки житя вже гниючого.

І ніякий мисливий не заходив на Тритву, хоч там роять ся стада ріжного рода птиць, що жиють слимаками, жабами, пявками. Марко Зазуля вдирав ся нераз на то загадочне болото, але вернувши звідтам, говорив:

— Для марної качки можна там легко жите стратити.

Примхи і охота до небезпечних пригод попихали часто також і Леонтину на ті мочари, однако дївчина не була ніколи така терплива, щоби з цїлою осторожностию перескакувати безнастано кілька годин з одного трясучого ся під ногами островця на другий.

Зазуля говорив, що лише Костух і его пес ходили і тут також на лови. Оповідано, що він мав навіть на Тритві леговище десь в шуварі чи у вільшинї, де ні він нікому, ні люди ему не колотили спокою.

Одного разу Леонтина нараджувала ся з Зазулею на гребли, в який спосіб було би можна дійти до самої середини багна, коли яструб, гонений воронами вирвав ся з ліса в чисте поле і виплинув понад багна. Полове піре хижої птиці виразно відбивало ся від майже чорного трясависка. Панна Стройомирска показала стрільцеви рукою яструба. Зазуля поглянув, здоймив з рамени рушницю і в миг ока прицілив ся. Гукнув вистріл, але віддалене було значне і лиш піре посипало ся з птаха, котрий тепер приспішив лету і гнав дальше. Дивили ся обое за зникаючим в далині хижаком. Там видніли шувари і вільшина; яструб підняв ся в тім місци досить високо: може бояв ся тут якої засїдки, а може бистрим оком хотїв розслїдити з гори нутро гущавини. Нараз ті на гребли побачили маленьку хмарку диму, що підняв ся з вільшини в гору; пізнїйше почули далекий вистріл, немов легкий стук і побачили спадаючого в долину яструба.

— То Костух вистрілив! — сказав Зазуля.

— Як він міг дійти до того місця, коли оно довкола облите водою?

— Та де би такий не дійшов!

— Дивна річ — сказала знов дівчина — той чоловік стріляе до злодіїв і яструбів. Я дуже радаб его видіти. Чи ви Марку стрічали коли Костуха?

— Хто то може знати?... В лїсї стрічав я неодного чоловіка і стрічаючи, гадав собі: — Чи то не той як раз Костух? В такім лїсї переховують ся ріжні. Однако раз, минуло тому в мясниці три роки, повертав я в ночи з міста по ярмарку; хотїв собі скоротити дорогу і що панна на то скажуть, заблудив в тім лїсї, що его знаю, як мої десять пальців. Часом в лїсї чоловік розум тратить і на мене тодї то напало. Нараз стрічаю на закруті стежки якогось чоловіка, а було так темно, що я ледве міг пізнати, що то чоловік. Але з голосу видавсь він менї якимсь нелюдским сотворінем.

— І що потім стало ся? — питала зацїкавлена панна Леонтина.

— Як звичай велить, сказав я ему „Слава Богу" а він щось воркнув на то; але не знаю навіть чи здоймив шапку. Зробилось менї в души ніяково, однако я запитав відважно о дорогу до Орлової Волї. Велїв менї іти за собою і вивів на рівний гостинець, відтак щез менї так нагле з очий, що я аж з умів ся. Може бути, що то був Костух, бо й пес ішов з ним.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).